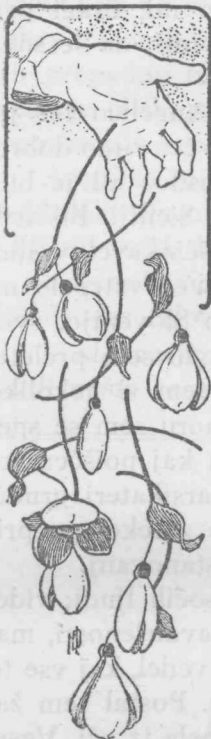

Stanko in muca.

Naša muca-maca
leno k peči sede
in zaspano prede.

Stanko prikoraca
k njej, se ji posmeje,
jo za rep povleče,
da bi šlo hitreje —
pa nikakor neče!

Ali muca skoči
urno zdaj pod klop,
Stanko jo pa: »Hop!
Zdaj si brez pomoči!« —

Muca premetena
pa mu zasadi
kremplje, da se kri
z roke pocedi.
In — ne bodi lena! —
skoz priprte duri
brž jo stran odkuri...

Nadin Nevenko,

ANTON VOGRINEC:

Angelica in škorček.

Angelica je bila deklica mehkega srca. Z vsako stvarco je imela usmiljenje. Najbolj je pa vendar ljubila ptičice. Srčece bi jo bolelo, če bi jih morala gledati pozimi stradajoče. Zaradi tega jim je pokladala pozimi živež na določeni prostor ter je z veseljem opazovala, kako so odnašale zrnca in drobtinice ter jih na bližnjem drevesu kljuvale. Vesela jih je bila, če ravno ni bilo med njimi njenega najljubšega prijateljskega škorca, ki se je jeseni od nje poslovil ter se napotil v tople kraje.

Zadnjega svečna je Angelica precej zgodaj vstala ter je šla pogledat pod milo nebo. Zaslišala je tožnomilo žvrgoljenje. Pogledala

je na bližnje drevo, na katerem so bile valilnice, ter je tam zagledala škorčka, ki je vzdigoval krilca in je žvrgolel. Od veselja je nehote vzkliknila: »Dobro jutro, ljubi škorček! Pozdravljen mi, dragi prijateljček! Kako, da si že tako zgodaj tukaj? Ali ne vidiš, da še sneg pokriva hribe in doline?«

Škorček je odnehal peti, presenečeno pogledal Angelico ter jel govoriti: »Draga Angelica! Povem ti, da se mi je godilo čez zimo dobro. Bil sem tam, kjer ne poznajo mraza, in miza za kosilce mi je bila vedno pogrnjena. Ostal sem namreč jeseni na otoku Siciliji. Bil sem že večkrat tam ter sem se veselil življenja v času, ko ščinkavci, vrabci in sinice tukaj zmrazujejo in stradajo. Letos me ni več vztrpelo na otoku, želel sem in hotel sem prvi priti v ljubljeno Slovenijo, svoj rojstni kraj. Zaradi tega sem tako zgodaj tukaj. Naglo sem preletel italijansko zemljo, sfrčal čez Jadransko morje ter sem si nekoliko odpočil nekje med Trstom in Reko. Po kratkem odmoru sem se spet vzdignil v zrak, da si ogledam bližnjo okolico ter si kaj poiščem za lačni želodček. Prebrskal sem po kraškem svetu marsikateri grmič, preiskal marsikatero skalnato razpoklino ter sem se zatekel po prizasnih, rodovitnih dolinicah tudi v bližino človeških stanovanj.

Tukaj sem slišal vzdih, stoke in klice obupa tisočih ljudi; videl sem pa tudi prizore samozatajevanja, samozavesti, navdušenosti, maščevalnosti, neustrašenosti in odločnosti. Nisem sicer vedel, kaj vse to pomeni, slutil sem samo, da je narod tukaj nesrečen. Postal sem žalosten in solza pomilovanja in usmiljenja mi je priklopela iz oči. Vesel sem, da sem zopet tukaj.«

Angelica je škorčka pazno poslušala, ker je vedela, kaj pomenijo vzdih, ki jih je slišal, kaj pomenijo prizori, ki jih je videl, in mu je odgovorila: »Vedi, dragi škorček, da si preletel Julijsko Krajino s solnčno Gorico, kjer prebivajo naši najzavednejši bratje Primorci, ki jih je pohlepni Italijan vkoval v suženjske verige ter jih oplenil svoje bode, za katero so se pred leti tako neustrašeno borili. Vedi, da so njih vzdih in stoki izraz najglobljega slovanskega čuvstva, izražajo strah pred bodočnostjo, hrepenenje po svobodi, hrepenenje po združenju z nami osvobojenimi brati in sestrami. Vedi, da ti naši bratje in sestre prebivajo v naši neodrešeni domovini! Vedi pa tudi, da je ta neodrešena domovina nekdanje bojno polje, posuto s slovanskimi grobovi, ki si jo je prisvojil Italijan, vedi, da je to zemlja nesreče, sovraštva in gorja!«

S povešenimi krilci in s sklonjeno glavo ter navidezno brezbrizen je poslušal škorček Angelico in ko je končala, se je vzravnal ter se zavzel: »Da, res, Angelica, spomnim se na grozovitosti, ki so se

godile pred nekoliko leti v sedanji neodrešeni domovini. Bila je menda res vojna, kakor praviš. Na svojem poletu v južne kraje in nazaj sem videl letati po zraku grozne pošasti, iz katerih so švigali bliski. Po vsej pokrajini ob Soči se je razlegalo treskanje in grmenje, ki je iz smradnih prepadov tu in tam splašilo gladne jate črnih vranov. — Tudi mene je obšla groza. To naj ti bo dovolj. Pripovedoval bi ti lahko še o groznejših rečeh, a to bi preveč pretreslo tvojo mlado dušo.«

Angelica bi mu bila še rada kaj odgovorila, a ni mogla. Otožnost se je polastila njene duše. Škorček pa se je naglo vzdignil ter odletel v bližnji gozd, da si poišče kosilca.

Vzradoščena sicer, da je zopet videla ljubega škorčka, se je Angelica vendar žalostnega srca vrnila v svojo sobo.

V šoli pa je svojim součenkam pripovedovala o škorčku in o kruti usodi naših bratov in sester v neodrešeni domovini.

Naša Alenčica.

*Alenko je v voziček mama dala,
vanj z ruto trdno jo je privezala,
ker bi drugače nagajivka mala
kaj hitro se iz njega skobacala.*

Desanka.